

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1898.

Luistert naar den raad van Hem, die u van omhoog verordineerd heeft, die in uwe ooren de woorden van wijsheid zal spreken, opdat zaligheid uw deel moge zijn.

JOSEPH SMITH.

1 Nov. 1915.

No. 21

20e Jaargang.

DE WIJSGEERIGE BASIS VAN HET „MORMONISME”

Door Ouderling JAMES E. TALMAGE, van den Raad der Twaalven.
(vervolg van blz. 312.)

De verzoening door den Zaligmaker volbracht was een plaatsvervangenden dienst voor het menschedom, waarvan elkeen van God vreemd was geworden door de zonde; en door die offerande der bevrediging is eenen weg ter verzoening geopend geworden waardoor de mensch opnieuw met God in gemeenschap kan worden gebracht, en in staat kan worden gesteld om te leven en voort te gaan als een opgestaan wezen in de eeuwige werelden.

Zooals alreeds is aangestipt, is het gevolg van de verzoening tweeledig:

(1) De algemeene verlossing van het menschelijk geslacht van den dood, welke was ingeroepen' door de overtreding van onze eerste aardsche ouders; en

(2) Zaligheid, waardoor redding wordt aangeboden van de gevolgen van persoonlijke zonde.

De overwinning over den dood werd ingewijd door de opstanding van Jezus Christus, die gekruisigd was geworden en gedood. Hij was de eerste die van den dood verrees tot onsterfelijkheid, en wordt daarom juist genoemd „de eersteling dergenen die ontslapen zijn” (1 Cor. 15:20); „de eerstgeborene uit de dooden” (Col. 1:18); eveneens, met dezelfde uitdrukking, in Openb. 1:5. Voorbeelden van opstandingen uit de dooden tot het leven, zijn ons beschreven als plaats gehad hebbende vóór den dood en de opstanding van Christus, maar die gevallen waren voorbeelden van herstel tot het sterfelijk bestaan; en dat de voorwerpen van dusdanige, door wonderkrachten gewerkte, herleving, opnieuw hadden te sterven, is zeker.

Onmiddelijk volgende op de opstanding van Jezus Christus werden velen van de rechtvaardige dooden opgewekt, en verschenen in hunne stoffelijke lichamen van tastbaar vleesch en beenderen. De Heilige

Bijbel verhaalt van dergelijke voorbeelden op het Oostelijke Halfron, en het Boek van Mormon geeft verslag van soortgelijke verschijningen in de westelijke wereld. De opstanding der dooden zal algemeen zijn, zich gelijkelijk uitstreckende over allen die op aarde in het vleesch geleefd hebben, zonder acht te slaan op hunnen staat, hetzij die van rechtvaardigheid dan wel van zonde; allen evenwel zullen naar orde en regelmaat van uit den staat des doods geroepen worden, in overeenstemming met hunnen toestand. Zoo leerde de Meester, toen Hij zeide, volgens Zijne openlijke betuiging dat het evangelie gepredikt zoude worden zelfs tot hen die alreeds gestorven zijn: „Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren; en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.” (Joh. 5:28, 29.) Als gedeelte van eene goddelijke openbaring gegeven in de nieuwere tijden, lezen wij: „Die het goede gedaan hebben in de opstanding der réchtvaardigen, en die het kwade gedaan hebben in de opstanding der onrechtvaardigen.” (Leer en Verb. 76:17.)

De verzekerde opstanding van allen die hebben geleefd en gestorven zijn, is een hoeksteen in de structuur van „Mormoonsche” wijsbegeerte. „Zalig en heilig is hij die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geene macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heerschen, duizend jaren.” (Openb. 20:6.)

(5) In toevoeging tot de onschatbare gave van verlossing van den dood en het graf, treedt de Verzoening, voortgebracht door Jezus Christus, algemeen handelend op, door een zekere mate van zaligheid — wat genoemd kan worden „gemeene gratie” — te brengen tot de algeheele nakomelingschap van Adam, hierin namelijk dat alle menschen daardoor gezuiverd en ontlast worden van de directe gevolgen van den val, in zooverre als dusdanige gevolgen de oorzaak zijn geweest van kwaad in hun leven. Persoonlijk is de mensch alleen voor zijne eigene overtredingen verantwoordelijk, — de zonden die hij, als een vrij handelend wezen, bekwaam en bemachtigd om voor zichzelf te kiezen, in schuldigheid bedrijft, op eigen verantwoording en door eigen wil.

Als een noodwendige gevolgtrekking uit dit fundamenteel beginsel, volgt dat alle kinderen die sterven, alvorens zij den leeftijd der verantwoordelijkheid bereiken, niet alleen van den dood verlost zijn door de opstanding tot een eindeloos leven, met geesten en lichamen onafscheidelijk vereenigd, maar eveneens van elk mogelijk gevolg van overgeërfde neiging tot zonde. Wij nemen aan dat zonder dispuut zal worden toegestemd dat kinderen geboren rechthebbers zijn van

het onvervreembare geboorterecht der erfenis. Neigingen, hetzij goede of kwade, zegeningen en vloeken, worden overgebracht van geslacht tot geslacht. Hoewel erfenis behoort te worden beschouwd als neiging of in staat stelling alleen, en niet als eene verzekering en absolute voorbestemming, niettegenstaande zijn alle kinderen die geboren worden, onderworpen aan de wiskunstige som der eigenaardigheden en neigingen van hunne voorouders, vereenigd met hun eigen bijzondere en persoonlijke karaktertrekken, waardoor zij zich onderscheidden toen zij nog onbelichaamde geesten waren. Van deze erfenis van naar de zonde gekeerde neiging zijn alle kinderen verlost door de Verzoening van Christus; en dit ook is rechtvaardig, want de schuld kwam als eene nalatenschap tot hen en is voor hun betaald. Zij behoeven geene reiniging door den doop, noch andere verordening om toegang te verkrijgen tot het koninkrijk van God, want, tot bekeering niet in staat zijnde, en niet gekomen zijnde tot den toestand van verantwoordelijkheid, zijn zij in de oogen van God onschuldig, en zullen gerekend worden onder de verlost en gezaligden.

Er is evenwel een bijzonder of persoonlijk gevolg van de Verzoening, waardoor iedere ziel die geleefd heeft in het vleesch tot het tijdperk en den toestand van verantwoordelijkheid en toerekenbaarheid, zich zelve plaatsen kan binnen het bereik der goddelijke genade, en vergiffenis kan verkrijgen van persoonlijke zonde, door accoord te gaan met de wetten en verordeningen van het Evangelie als is voorgeschreven, en verkondigd door den Bewerksteller van dit plan van zaligheid. De onvermijdelijke voorwaarden van persoonlijke zaligheid zijn: (1) Geloof in den Heer Jezus Christus; dat is, aanvaarding van Zijn Evangelie, en trouw aan Zijne geboden, en aan Hem als de eene en eenige Zaligmaker des menschen. (2) Bekeering, omvattende een waar en diep berouw over de zonden van het verleden, en een resoluut breken daarmee, met een vast besluit om met alle mogelijke pogingen te trachten zich van toekomstige zonden te onthouden. (3) Doop door onderdompeling in het water, voor de vergiffenis der zonden; waarvan de verordening behoort bediend te worden door iemand die het gezag van het Priesterschap heeft, dat wil zeggen, het recht en de opdracht om aldus in den naam der Godheid handelend op te treden. (4) De hoogere doop van den Geest, of de uitstorting van den Heiligen Geest door de bevoegde oplegging der handen door iemand die de vereischte autoriteit bezit — die van het hoogere, of Melchizedeksche, Priesterschap. Om de zaligheid, waartoe accoord gaan met deze fundamenteele beginselen van het Evangelie, den geloovigen bekeerling verkiesbaar maakt, te verzekeren, wordt een leven verlangd van voortdurenden weerstand tegen zonde, alsmede inachtneming van de wetten der rechtvaardigheid.

Wij gelooven dat zaliging van zonde enkel verkrijgbaar is door gehoorzaamheid, en dat, hoewel de deur van het koninkrijk van God

geopend is geworden door den opofferenden dood, en door de opstanding van onzen Heer Christus, geen mensch daar binnen kan gaan, tenzij door zijne persoonlijke en vrijwillige toewijding, uitgedrukt in termen van gehoorzaamheid aan de voorgeschreven wetten en verordeningen van het Evangelie. Christus is „allen die Hem gehoorzaam zijn eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.” (Heb. 5 : 9). En verder: God zal „een iegelijk vergelden naar zijne werken: Dengenen wel, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven; maar dengenen die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden; verdrukking en benauwdheid over alle ziel des menschen, die het kwade werkt, * * * Want er is geene aanneming des persoons bij God.” (Rom. 2 : 6—11.)

„Mormoonsche” wijsbegeerte leert dat de zaligheid, aldus genaakbaar voor elkeen door geloof en werken, geene algemeenheid van toestanden omvat met betrekking tot toekomstig geluk en heerlijkheid, evenmin als de verdoemenis der ziel denzelfden staat van teleurstelling, wroeging en ellende beteekent voor allen die deze verschrikkelijke, maar natuurlijke, straf hebben te ondergaan. Wij verwerpen de onschriftuurlijke leerstelling dat er voor opgestane zielen slechts twee plaatsen of staten zijn van eeuwig bestaan — hemel en hel — tot den een of den ander waartoe elkeen zal worden aangewezen overeenkomstig het verslag van hunne daden, hetzij goed of kwaad, en hoe klein ook het totaalcijfer er uit mag zien op de balans-zijde van zijn sterfelijk leven. „In Mijs Vaders huis zijn vele woningen,” zeide de belichaamde Christus tot Zijne apostelen, „anderszins zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden.” (Joh. 1 : 1—2).

Het leven dat wij hiernamaals zullen ondervinden zal in rechtvaardige striktheid het resultaat zijn van het leven dat wij leidden in deze wereld; en even als hier de mensch tentoon spreidt oneindige gradueringen van oprechte trouw aan de waarheid, en van onderworpenheid aan zonde, zoo ook zullen er in de wereld aan de andere zijde van het graf, graden bestaan. De zaligheid is onderverdeeld in graden van verheffing, en elke ziel zal plaats en toestand vinden als gepast is voor hem. Het „Mormonisme” belijdt, op den grondslag van directe openbaring van God, dat onderscheidene graden van heerlijkheid bereid zijn voor de zielen der menschen, en dat deze omvatten, in omhooggaande opeenvolging: de Celestiale, de Terrestriale, en de Telestiale koninkrijken van heerlijkheid, in ieder waarvan de orden of graden ontelbaar zijn. Deze onderscheidene heerlijkheden — Celestial, Terrestrial en Testial, — kunnen worden vergeleken bij de zon, de maan en de sterren, in hunne schoonheid, waarde en grootscheit. Zoodanig een toestand was geopenbaard aan een' apostel in

ouden tijd: „En er zijn hemelsche lichamen, en er zijn aardsche lichamen; maar eene andere is de heerlijkheid der hemelsche, en eene andere der aardsche. Eene andere is de heerlijkheid der zon, en eene andere is de heerlijkheid der maan, en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de eene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn.” (1 Cor. 15 : 40—42.) Aldus is er in de staathuishoudkunde van God voorzien dat er aan de vooruitgang geen einde is.

Als een noodzakelijk gevolg kan de mensch door in 't werk gestelde poging en door gehoorzaamheid, opklimmen tot hogere en nóg hogere wetten, tot hem den rang en staat van Godheid gewordt. Het „Mormonisme” is zoo boud dat het verklaart dat zoodanig de mogelijke bestemming is der menschelijke ziel. En waarom niet? Is deze mogelijkheid onredelijk? Zou niet het tegendeel moeten worden verondersteld van wat wij erkennen als de natuurlijke wet? De mensch stamt van de Goden af. Hij is de letterlijke afstammeling van den Eeuwigen, en krachtens de onovertreedbare wet dat levende wezens naar hun soort voorttellen, kunnen de kinderen van God worden als hunne Ouders, in soort althans, zoo niet in graad. De menschelijke ziel is een God in wording; even als de kruipende rups, of de schijnbaar levenlooze pop de gebeurlijke mogelijkheden belichaamt van het geheel ontwikkelde en verheerlijkte evenbeeld. Wij betuigen dat er méér was dan figuurlijke beeldspraak, en in plaats daarvan de verzekerde mogelijkheid van de werkelijke waarmaking, in den Meesters woorden: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw' Vader, die in de hemelen is, volmaakt is.” (Matt. 5 : 48.)

Het feit van des menschen eeuwige vooruitgang stelt in geen deele eenen staat daar van eventueele gelijkheid in een, hoedanig ook verheven, plan; noch wil het zeggen dat de vooruitstrevende ziel, in de eeuwige regionen, hen zal overvleugelen die eens hem ver vooruit waren in opklimming. Vooruitgang is niet een karaktertrek van minderwaardigen staat alleen; daarentegen zal zelfs de opklimming aanzienlijk grooter zijn in de hogere sferen van handeling. Dit begrip leidt tot het onvermijdelijk besluit dat God zelf, de Elohim, de Eigenste Eeuwige Vader, een vooruitgaand wezen is, in eeuwigheid opklimmende van de eene volmaaktheid tot de andere, in 't bezit als Hij is van die onderscheidende eigenschap, welke gegeven zal worden aan elkeen die de celestiale, of hoogste, verheffing bereikt, de macht namelijk van eeuwige vermeerdering.

6. Het „Mormonisme” omvat, als een voornaam gedeelte van zijne wijsbegeerte, het Schriftuurlijk verslag van de aardsche geboorte, het leven, de bediening en den dood van Jezus Christus; en erkent de vervulling van profetie in al de gebeurtenissen van des Zaligmakers aardsch bestaan en werk. De tijd van Zijne geboorte is een scheidende

lijn geweest in de geschiedenis der eeuwen; het was in werkelijkheid „het midden des tijds.” Vroeg reeds in Zijne bediening op aarde verklaarde Hij, en door al de opvolgende jaren was het herhaaldelijk verklaard, dat Hij gekomen was om een vooropgesteld plan en oogmerk te vervullen — niet om Zijnen wil te doen, maar dien van den Vader welke Hem gezonden had.

Van af de dagen van Mozes, tot op de komst van Christus, had het volk van Israël, dat de eenige natie daarstelde die beweerde den waren en levenden God te kennen en te dienen, — „dienaars van Jehova” zooals zij, in onderscheiding van andere volkeren, werden genoemd, — geleefd onder de wet van vleeschelijke geboden, vervat in de Mozaische omlijsting. Voor Israël waren de wet en de profeten de schriften des levens, hoe ook het volk zich daarvan mag hebben afgescheiden door overgeleverde verandering en misbegrip. Christus kwam niet om de Wet te niet te doen — want Hij was het die de Wet gaf — te midden van de vreeswekkende heerlijkheid van den Sinā — maar om de Wet te vervullen en te verbreden door het Evangelie. Afgezien van het zeer voortreffelijk werk der verzoening, leerde Jezus Christus de beginselen van het Evangelie, en verklaarde met groote duidelijkheid de wetten en verordeningen noodig tot de zaligheid van het menschdom. Hij verduidelijkte het feit dat de Wet van Mozes gegeven was als eene voorbereiding voor het Evangelie dat Hij aan Israël gaf.

Hij verkoos mannen voor het werk der bediening; in bijzonderen zin verkoos Hij er twaalf, dien Hij verordineerde, en Apostelen noemde. Aan hen droeg Hij macht op en gezag, niet alleen om te prediken en te leeren, de zieken te genezen, duivelen te bestraffen en uit te werpen, maar om de Kerk op te bouwen als een van Gods wege opgerichte instelling. Deze mannen waren verzekerd dat zij door den Heiligen Geest, zelfs nà des Heeren hemelvaart, in vereeniging en in aanraking zouden blijven gehouden; en dat op den grondslag van zulke nauwe omgang, directe openbaring namelijk van God aan de menschen, de Kerk van Jezus Christus verwekt zoude worden. Dat de apostelen de werkelijkheid van hun gezag beseften, alsmede die der verantwoordelijkheid op hen rustende, van wege hunne verordineering tot het Heilig Priesterschap, wordt bewezen door hunne onmiddellijke actie volgende op de Hemelvaart, door direct te voorzien in het vacante ambt ontstaan als een gevolg van Iscariot's afval en verraad, alsmede door andere administratieve handelingen.

Toen de Heilige Geest gegeven werd aan de Twaalven, op den gedenkwaardigen dag van het Pinksterfeest, werden de gaven, gunsten en machten van het Heilig Priesterschap door deze mannen gemanifesteerd als nimmer te voren geweest was; en het bewijs van hun wondervolle bekleeding met daadwerkelijke macht en geërfd gezag, duurde

voort tijdens heel hun leven. De apostelen van Jezus Christus droegen het Evangelie tot elke bekende natie, gemeenschappen of vertakkingen van de Kerk oprichtende waar zulks mogelijk was. Voor elk van deze vertakkingen werden de benooodigde ambtenaren verkozen en verordineerd, zoodanigen als hoogepriesters, ouderlingen, bisschoppen, priesters, leeraars en diakenen; terwijl voor meer algemeen toezicht evangelisten en herders opdracht werd gegeven met de machten van het priesterschap. Zóó ijverig en krachtdadig werkend, waren de apostelen in hun bijzonder ambt, dat het Evangelie der zaligheid bekend was aan Jood en Heiden. Paulus, schrijvende, vermoedelijk dertig jaren na de Hemelvaart, verklaarde dat het Evangelie toen „gepredikt was onder al de creature die onder den hemel is.” (Col. 1 : 23), welke betuiging wij redelijkerwijze mogen verstaan als tot bedoeling te hebben dat de Evangelie-boodschap zóó wijd verkondigd was geworden, dat allen die zulks verlangden er van gehoord konden hebben.

Het oogmerk van de oprichting der onderscheidene graden van ambt en gezag in de Kerk, en van het aanstellen daarin van mannen op juiste wijze tot de vereischte orde van het priesterschap verordineerd, is uitdrukkelijk neergelegd in dezen zin: „tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus.” (Ef. 4 : 12). Zóó noodzakelijk waren de verschillende ambten voor de juiste administratie der zaken van de Kerk, dat zij, geheel juist, vergeleken werden bij de onderscheidene organen van een volmaakt menschelijk lichaam (zie 1 Cor. 12), allen noodig tot eene vervulling der uitwerking, en niemand gerechtvaardigd om tot den andere te zeggen, „ik heb u niet van noode.”

7. De apostolische bediening duurde voort in de oorspronkelijke Kerk tot op ongeveer zestig jaren na den dood van Christus, of ongeveer tot het einde der eerste eeuw van het Christelijke tijdperk. Tot op korten tijd daarna bestond de Kerk als een vereenigd lichaam, bestuurd door mannen op de juiste wijze daartoe aangesteld door verordineering in de autoriteit van het Heilig Priesterschap; ofschoon, zelfs gedurende den leventijd van sommigen der apostelen, de zuurdeeg van den afval en ontaarding aan 't werk was geweest. Inderdaad was nog ternauwernood het zaad van het Evangelie uitgestrooid, of de vijand van alle rechtvaardigheid was reeds vlijtig begonnen onkruid in het veld uit te strooien; en zóó nauw was de groei van beide samen verbonden, dat elke geforceerde poging om het onkruid uit te roeien, de tarwe in groot gevaar zoude hebben gebracht. De bewijzen van geestelijk verval werden met angst door de apostelen waargenomen, die evenwel de vervulling herkenden van vroegere profetie in deze ontaarding, terwijl zij hun eigen geïnspireerde getuigenis, dat een nog grooter afval komen zou, daaraan toevoegden.

De afval ging met rasse schreden vooruit, als een gevolg van een samenwerking van ontbindende krachten binnen en buiten de Kerk. De verschrikkelijke vervolging waaraan de eerste Christenen waren onderworpen, gedurende de regeeringen van Nero tot Diocletius, beiden inbegrepen, zette een groot aantal der Christenen er toe aan hunne trouw aan het Christendom te verzaken, aldus oorzaak wordende van een wijdverspreide afval in de Kerk. Veel verwoestender evenwel was de besmetting met het kwaad dat zich in het lichaam der Kerk uitbreide, te tentoonspreiding daarvan zich hoofdzakelijk openbarende in de volgende ontwikkelingen:

(1) Het verderven der eenvoudige beginselen van het Evangelie van Christus, door dezelve te vermengen met de zoogenaamde wijsgeerige stelsels der tijden.

(2) Ongeautoriseerde toevoegsels tot de plechtigheden in de Kerk, en de introductie van ingrijpende veranderingen in de voornaamste verordeningen.

(3) Ongeautoriseerde veranderingen in de Kerkorganisatie en het bestuur.

Het gevolg der zoodanig teweeggebrachte ontaarding bracht een daadwerkelijke afval van heel de Kerk tot stand.

In het eerste gedeelte van de vierde eeuw wierp Constantijn der Kerk den mantel om van staatserkenning, en bescherming van regeeringswege. Ofschoon ongedoopt, en daardoor geen lid derzelve, kondigde hij zichzelf aan als het hoofd van de Kerk van Christus, en deelde, geheel naar eigen believen, de titels uit van ambtdragers in het Heilig Priesterschap. Naar kerkelijke waardigheid werd ijveriger gestreefd dan naar militaire onderscheiding en staatseer. Een bisschop werd meer geacht dan een generaal, en een aartsbisschop meer dan een prins. Al spoedig maakte de Kerk aanspraak op wereldlijke macht, en in den loop der eeuwen werd haar de hoogstverhevene macht gegeven over alle aardsche regeeringsbesturen.

Rebellie daartegen was niet te ontkomen, en vroeg in het begin der zestiende eeuw begon de Reformatie. Een gevolg van deze opspraakmakende beweging, de aandacht waardig, was de oprichting van de Kerk van Engeland, als een onmiddelijk gevolg van een meeningsverschil tusschen Hendrik VIII en den Paus. Bij Acte van het Parlement werd de koning geproclameerd als „het voortreffelijke hoofd der Kerk in zijne omgeving.” Beschouwd als organisatie werd de Kerk, hetzij Roomsch of Protestant, eene instelling van menschen. Het Heilig Priesterschap, waartoe voorheen de menschen geroepen werden door hen die daartoe de bevoegdheid bezaten door weer vroegere roeping, bestond niet langer onder de menschen.

(Wordt vervolgd).

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GEZAGHEBBENDE DIENAARS.

Het is den leden der Kerk bekend dat in de instelling door ons „de Kerk van Christus” genoemd, een zeker gezag bestaat hetwelk wij „Het Priesterschap” heeten. De leden daarvan zijn niet allemaal priesters, maar allen zijn zij dienstknechten van God. Op hen is bevestigd een zekere macht, hen van Godswege gegeven om in Zijnen naam bedienend en handelend te mogen op te treden in de functie aan hunne zorgen toevertrouwd. Bekend is dat er in dat Priesterschap, hoewel één in zijn geheel, twee hoofdafdeelingen bestaan, namelijk het lagere of Aäronische, en het hoogere, of Melchizedeksche Priesterschap. Voorts dat elk dezer twee afdeelingen nog weer onderscheidene onderafdeelingen kent zooals ons is omschreven in de verhandelingen over de Artikelen des Geloofs, door Apostel Talmage, in zijn werk daaromtrent.

De Kerk zou geen aanspraak kunnen maken op haren titel „de Kerk van Christus” te zijn, was dit Priesterschap niet in hare belijdenis opgenomen. Altijd [wanneer de Heer iets te doen heeft gehad op aarde, bleek het dat Hij zulks deed door gezaghebbende dienaars, dat wil zeggen door dezulken die van Hem, of althans van Zijntewege, opdracht hadden ontvangen om in Zijnen naam de werken te doen die Hij hun gaf om te doen. In vele kerken is dat priesterschap, althans de ware aanspraak er op, verwaarloosd geworden. Daar zijn heden zeer vele genootschappen die er zich eenvoudig niet om bekommeren of hunne dienaars wel inderdaad van God zijn aangesteld, dan wel of zij zelve eene betrekking op zich hebben genomen. Weer anderen vermeenen, even als wij, dat de ware macht van God aan menschen gegeven geworden, om in Zijnen naam op aarde iets te doen, in hunne kerk berust, en nergens anders. Het schijnt sommigen voor hen die voor 't eerst met ons in aanraking komen wel een weinig vreemd, en aanmatigend zelfs, dat wij noodwendig elk ander genootschap uit moeten sluiten van het bijzondere voorrecht van Godswege aangesteld te zijn om de werken te doen die Hij in de wereld te volbrengen heeft. Menigeen heeft ons daarom onverdraagzaam genoemd, en hoe onverdraagzaam het ook in schijn moge wezen, in werkelijkheid is het niets anders dan de door ons ten volle beleden en besepte waarheid.

Onmogelijk is het dat de Heer aan verschillende secten of instellingen, tegelijkertijd op aarde levende, tegenstrijdige bevelen zou

hebben gegeven. Dat op den voorgrond gesteld, dient er noodwendig uit te volgen dat bijvoorbeeld het ware Priesterschap zich niet in de Katholieke kerk kan bevinden en tevens in de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen. Omreden beider priesterschappen verschillend zijn niet alleen in aanspraak, en in doel en werking, maar ook omdat de wijze van het verkrijgen van het priesterschap in beider kerken op geheel andere wijze geregeld wordt. Hierover straks nog even nader.

Vooreerst echter de dragers van het Priesterschap. Zullen zij hunne roeping waardig zijn en daardoor in staat dezelve naar behooren te vervullen, dan dient allereerst hunne persoonlijkheid zoodanig te zijn dat daar geene aanmerkingen op kunnen worden gemaakt. Dat wil zeggen, wanneer zij bijvoorbeeld geroepen zijn als leeraars, dan dienen zij er voor te zorgen dat zoo wanneer zij in het huis van iemand komen, zij die familie ook waarlijk leeren kunnen. Leeren hunne plichten te volbrengen, en leeren het evangelie te verstaan, te begrijpen en na te leven. Om nu zoodanig een leeraar te wezen is het noodzakelijk dat het evangelie door hem zelve geleefd wordt, wijl anders de woorden die gesproken worden, geenen invloed zullen hebben.

Het persoonlijk karakter en de bereidwilligheid om de geboden des Heeren te gehoorzamen bepaalt dus de standplaats in de Kerk, en eveneens de standplaats in het priesterschap. Alleen zij van wien bekend is dat zij ijverig en getrouw zijn geweest in het verleden met betrekking tot de kerkelijke dingen niet alleen, maar evenzeer in verband met de gewone plichten des levens.

Voorts wordt 's Heeren Priesterschap uitgedeeld door hen die van te voren reeds eenmaal dienstknechten van God waren en medelidmaatschap hadden in het priesterschap. Ook kan het priesterschap niet geschonken worden door een lager lid dan de roeping die wordt opgedragen. Met andere woorden, geen leeraar bijvoorbeeld, de tweede rang van beneden in de Aäronische orde, kan iemand bevestigen tot een priester, de derde rang van beneden in dezelfde orde. Veel minder natuurlijk nog kan een priester een ander bevestigen tot èene roeping in het Melchizedeksche priesterschap. Nog duidelijker kunnen wij het omschrijven door te zeggen dat, om iemand te verordineeren tot de een of andere roeping in het priesterschap, de zoodanig handelende ambtsdrager noodwendig het Melchizedeksche priesterschap moet bezitten, aangezien voor elke roeping de handen dienen te worden opgelegd, en geen lid van de Aäronische orde van het priesterschap, bezit de bevoegdheid iemand anders de handen op te leggen, onverschillig voor welk doel.

Na zooveel te hebben gezegd met betrekking tot roeping enz. laten wij voor een oogenblik stilstaan bij het recht dat wij, dat is de Heiligen der Laatste Dagen, hebben om te zeggen dat het priesterschap wat in onze Kerk geëerd wordt, het ware priesterschap is van God,

of de macht van God aan menschen gegeven om in Zijnen naam te handelen. Heeft bijvoorbeeld een ander kerkgenootschap niet evenveel recht om zulks van haar priesterschap te beweren?

Neen, en wel om de volgende redenen: in de eerste plaats is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vrijwel de eenige Kerk op aarde die gelooft in voortdurende openbaring, en als waar erkent dat de autoritaire leiders derzelve, nog steeds en voortdurend van 's Heeren wege inspiratie en openbaring ontvangen om de Kerk in stand te houden, en in overeenstemming met de behoeften van den tijd. Volgens weer andere overwegingen nu, is openbaring en het gelooven daarin een der noodwendige dingen om te behooren tot dat lichaam wat God erkennen wil als Zijne gemeenschap op aarde. In de tweede plaats, en ons heeft dit altoos een zeer sterk bewijs geschenen, is de genoemde Kerk de eenige op aarde, die het lidmaatschap van haar priesterschap niet afhankelijk stelt van eenig ander ding dan enkel van de persoonlijke karakterwaarde van het individu. Dat wil zeggen: Onverschillig wie of wat de adspirant voor het priesterschap ook is in de maatschappij, of hij hoog staat of laag, of hij geleerd is of ongeleerd, rijk of arm, voor hem is het priesterschap bereikbaar door een leven te leiden overeenkomstig Gods geboden, en niets daarentegen, hoe groot en hoog zijne maatschappelijke positie ook wezen mag, is in staat dit te vervangen. Al is iemand nog zoo geleerd, nog zoo veel wetend, nog zoo hoog in aanzien, en hij is niet bereid 's Heeren geboden te onderhouden, dan kan hem, zoo zulks althans door de aan te stellen autoriteiten geweten wordt, het priesterschap niet worden gegeven. Maatschappelijke roem en eer is bij God gansch en al buiten gesloten, en eveneens is zulks bij Zijne instelling op aarde.

Nog een eigenaardig kenmerk doet zich voor, dit namelijk meer betrekking hebbende op de inspiraties en openbaringen door den Heer te geven aan Zijn priesterschap tot welzijn van Zijne Kerk, en waaruit dan ook altijd met volmaakte zekerheid kan worden opgemaakt of de een of andere aanwijzing, inspiratie of openbaring, inderdaad van den Heer afkomstig is, dan wel of de geest zich op dwaalwegen heeft laten voeren.

Dat kenmerk is dit: De Heer zal zijne openbaringen en inspiraties altijd schenken overeenkomstig de positie door Hem het lid op de schouders gelegd. Geen Ouderling die uitgezonden is enkel om het evangelie te prediken, zal bijvoorbeeld van den Heer bijzondere wijsheid bekomen om de Kerk te leiden en openbaringen of inspiraties dienaangaande ontvangen. De daarvoor benoodigde wijsheid deelt de Heer uit direct aan het juiste adres, dat wil zeggen dat alleen zij die aangesteld zijn in die functie besturend op te treden, de eenig gerechtigde personen zijn van wien verwacht kan worden dat in hunnen

geest wijsheid zal zijn gestort om de zaken der Kerk te regeeren en te besturen, Zoo ooit het voorkomt, dat een lid, een lageren rang in het priesterschap dragende, mocht beweren openbaringen te hebben ontvangen die het meer directe bestuur betreffen, omtrent zaken niet aan zijne bijzondere hoede toevertrouwd, daar kunnen wij het bewijs geleverd achten dat zoo iemand niet spreekt naar de inspiratie van den Heer, maar daarentegen zich door demonische invloeden heeft laten leiden, waardoor zijn geest verward is geraakt. Meermalen is reeds zoo iets voorgekomen, en alleen de zekere leiddraad die in de Kerk is gelegd waardoor 's Heeren dienst bestuurd wordt, is dan het redmiddel gebleken om het juiste standpunt te kunnen kiezen en handhaven.

Een gevaar wat er schuilt voor de dragers van het priesterschap, onverschillig in welke rang ook bekleed, is er gelegen in hoovaardij en heerschzucht. Zóó groot is dat gevaar, dat de Heer er nadrukkelijk tegen heeft gemeend te moeten waarschuwen, welke waarschuwing dan ook oorzaak is geworden dat de verzen 34—40 ingelascht zijn geworden in de 121 ste afdeeling van Leer en Verbonden. Een ieder leze die verzen voor zich zelf en trachte daar nut uit te trekken. De rechten, — zoo heet het daar — van het priesterschap zijn onafscheidelijk verbonden met de machten des hemels, en de machten des hemels kunnen niet bestuurd noch aangewend worden dan volgens de grondbeginselen van rechtvaardigheid. Is het dat wij op ons nemen om onze zonden te bedekken, onzen ijdelen waan of heerschzucht te bevredigen, dwang of iets van dien aard uit te oefenen op de zielen der menschen, dan — zoo luidt het vermanend woord — onttrekken zich de hemelen; de Geest des Heeren wordt bedroefd, en als deze onttrokken is, vaarwel zij dan het priesterschap. Vóór dat de drager het gevaar is geworden, is hij aan zich zelven overgelaten om tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden.

Ten slotte nog voegt de inspiratie van den Heer er aan toe, dat door droeve ervaring geleerd is geworden dat de aard en neiging van bijna alle menschen is om, zoodra zij een weinig gezag verkrijgen, zooals zij veronderstellen, zij onmiddellijk onrechtvaardige heerschappij beginnen uit te oefenen. Daarom — zoo heet het — zijn velen geroepen, maar weinigen uitverkoren.

Mocht van het geslacht der Heiligen der Laatste Dagen gezegd kunnen worden in de toekomst, dat zij blijken hebben gegeven, allen uitverkoren te zijn geweest.

WAT ZULLEN ZIJ ZIEN IN UW HUIS?

Die vraag van Jesaja aan Koning Hiskia kan voor ons zijn nut hebben.

Daar komen allerhande bezoekers in ons huis, zeker ook dezulken, wien 't te doen is, om te zien hoe wij ons ingericht hebben; of 't

uiterlijk kleeft onzer omgeving ook ééninge waarde of smaak vertegenwoordigt, om daarnaar onze waarde af te meten of te wegen en misschien wel te bepalen of 't de moeite waard is met ons om te gaan; hoe klein zijn menschen soms! maar daarnaast ook anderen, meer ernstige bezoekers, die door dat uiterlijk heen zien, en vragen naar den dieperen inhoud van ons leven en ons samenleven met de onzen.

Wat zullen dezen zien in ons huis?

Wat indruk zullen zij van ons ontvangen?

Het is goed die vraag aan den morgen van elken dag, als tot ons gericht, te hooren.

Heerscht daar een verkwikkende en verkwikkelijke geest, die stormenderhand de harten veroverd, een warme adem van sympathie van meelevens in elkaars belangen, deelen in elkaars lief en leed, een uitgaan van 't hart des eenen tot dat des anderen om te verstaan, wat daarbinnen leeft aan gedachten, beginselen, aandoeningen? of is daar soms een nurkschheid, die niets van den ander verdragen kan, een zich stooten aan elkanders scherpe kanten, zonder in te zien dat men zelf ook niet volmaakt is; is er soms verdeeldheid omdat men zich ergerde aan kleinigheden, geen tact heeft om ze te vermijden of ze te laten voor wat zij zijn? Is daar soms eenvoudig een samenwonen zonder meer, een samenzitten aan één tafel zonder 't cement der liefde, die aaneen hecht?

O menigeen zal 't niet merken! Zij die alleen afgaan op 't uiterlijk, oordeelen naar een vriendelijk woord, waarachter menschen tegenover vreemden heel wat ongerechtigheid kunnen verbergen, zullen niet bemerken dat er wat ontbreekt aan den geest, die in huis moet zijn, zal 't goed zijn.

Maar de ernstige mensch, helderziende als hij is, door de macht der liefde, voelt 't; voelt wat hart daar leeft achter woorden en daden.

Welnu als zij met hun fijne voelhorens binnentreden in ons huis, wat zullen ze zien?

Ik wilde, dat die vraag ons niet los liet.

Geven wij ons rekenschap!

Roepen wij ons ter verantwoording, en geleerd door de ondervinding zullen wij den weg vinden, om zóóver te komen, dat wij straks zullen antwoorden:

Ons huis is een tempel, waar ouderen de jongeren voorgaan in 't zoeken van God! Ons huis is de plaats, waar, zoo er al dissonanten klinken, deze toch altijd weer zich oplossen in 't groote lied der liefde, der liefde, die er op uit is den band steeds sterker te maken en nauwer aan te halen, — der liefde, die ons aan elkaar verbindt. In zulk een huis zal de ernstige mensch zich thuis gevoelen en in plaats van een oordeel te doen hooren als Jesaja tot Hiskia, zal zijn ziel zich stemmen tot 't oude Psalmlied der zegeningen.

LEVENSWOORDEN.

Wie lichtzinnig schulden maakt brengt zich zelf ieder oogenblik in de ellendige noodzakelijkheid den onderdanigen dienaar te moeten spelen en uitvluchten te zoeken die den vrijen mensch onwaardig zijn.

M. ARNDT.

Een passende, verstandige, mannelijke eerbied voor onze voorouders eischt niet een bijgeloovig vasthouden aan datgeen, wat zij onder andere omstandigheden, deden, maar verlangt van ons, dat wij doen, wat zij op ons standpunt zouden gedaan hebben.

MACAULEY.

Verzuimde plicht is als een klein steentje in de zool van uw schoen. Het is klein en sommigen zeggen: het beteekent niets; maar juist omdat het zoo klein is, kan het zooveel kwaad doen. Als ik een werkelijken kiezelsteen in mijn laars had, zou ik dien er zeker uit doen, maar een klein steentje kan blijven en mij bezeeren en kreupel maken. Verwijder de kleine steentjes, of zij zullen u hinderen in uw streven naar het hoogste.

BLIJDE WERELD.

Daar is maar één heldenzang, één met moed bezielende hymne voor hen, die willen redden en helpen, troosten en opbeuren, die strijden en sterven willen voor hun broeders en dat is:

„Onze Vader, die in de hemelen is

Uw naam worde geheiligd”.

CH. BOISSEVAIN.

De mensch bestaat om gelukkig te zijn.

FORSLUND.

HERDENK DEN MEESTER.

Herdenk op doornenpaden
Den Meester, trouw en goed,
Die met het kruis beladen,
Geen rust vond voor zijn voet!
Hij leer' u zonder klagen,
Hoe onder 't leed gebukt,
Gewillig 't kruis te dragen,
Dat op uw schouder drukt.

Dan zal in 't hart u dalen
Zijn ootmoed, hoop en kracht;
Zijn licht zal u omstralen,
Ook in den bangsten nacht!
Dan wordt, wat u bezwaarde,
Hoe drukkend ook uw lot,
U 't kruispad dezer aarde
Den hemelweg tot God!

ZALIG ZIJN DE REINEN VAN HART.

Zalig zijn de reine harten,
Die, hoe zoet de zonde streelt,
Biddend, onder strijd en smarten,
Streven naar Gods deugdenbeeld!
In een onbeneveld licht,
Zien zij 's Heeren aangezicht.

Weest het zout, het licht der aarde!
Wandelt tot des Vaders eer!
't Hart geeft aan het werk zijn waarde,
Legt het in Gods handen neêr!
Wensch g' een hemel voor uw deel,
Hemelsch zij uw hart geheel!

RECTIFICATIE.

Wij gevoelen ons genoopt even terug te komen op het redactie-artikel van de vorige oplage. Op bladzijde 314 in dat nummer (Ster van 15 October) in het artikel „Het Voorbestaan; Bijbelsche bewijzen”, staat, ongeveer op de helft van de bladzijde: „Wij gaan voorbij het negatieve bewijs neergelegd in Genesis 1:26—31, alwaar ons de schepping van den mensch wordt verhaald, terwijl dit verhaal nogmaals wordt gegeven in het 2de hoofdstuk van 't zelfde boek. Sommigen onzer hebben gemeend hierin de geestelijke en de vleeschelijke schepping te moeten onderscheiden, zijnde de geestelijke schepping eerst, waardoor dan het bewijs zoude zijn geleverd dat de mensch reeds had bestaan alvorens zijn vleesch op aarde werd voortgebracht. Ons heeft dit bewijs altoos wat zwak geleken, aangezien vrij wel zeker is kunnen worden aangetoond dat de twee hoofdstukken, bij ons bekend als Genesis 1 en 2, deelen zijn van twee afzonderlijke werken, waarin hetzelfde feit in verschillende bewoordingen is opgeteekend geworden.”

Deze paragraaf is niet juist. Volgens de leer van de Kerk strekt dit werkelijk tot bewijs. In de Paarl van Grootte Waarde lezen wij, (Mozes 3:7.) „En Ik, de Heere God, formeerde den mensch uit het stof der aarde, en blies in zijne neusgaten den adem des levens, en de mensch werd tot eene levende ziel, het eerste vleesch op de aarde, de eerste mensch zodoende; niettegenstaande waren alle dingen voorheen geschapen, *) maar geestelijk waren zij geschapen en gemaakt volgens Mijn woord.” In verband hiermede doet men goed ook te lezen Genesis 2:5, alwaar gesproken wordt over struik en kruid des velds, eer het uitsproot, wat aanduiding geeft dat het kruid des velds alsmede de struiken er reeds waren alvorens ze als natuurlijke voortbrengselen van boven het oppervlak der aarde te voorschijn kwamen.

Zooals gezegd, wij meenden hier even op te moeten wijzen om niet den schijn op ons te laden als zoudeu we door middel van ons tijdschrift leerstellingen willen prediken in strijd met de aangenomen dogma's der Kerk.

ASSISTENT.

*) De spatiëring is van ons.

AANGEKOMEN.

Aangenaam is het ons te kunnen melden dat 21 October l.l. te Rotterdam weer twee zendelingen zijn aangekomen om hunne werkzaamheden in dit gedeelte van den wijngaard des Heeren te beginnen. Het zijn: Ouderling Dirk v. d. Berg, van Ogden, en Ouderling Rulon James Sparry, van Salt-Lake-City.

Ouderling v. d. Berg is aangesteld om te werken in de Amsterdamsche Conferentie, terwijl Ouderling Sparry de Rotterdamsche hoofdafdeeling als arbeidsveld is aangewezen geworden.

BETREFFENDE OVERLIJDENSBERICHTEN.

Wij ontvangen uit Salt-Lake-City, met betrekking tot bovenstaand onderwerp, het volgende schrijven: „Uit geslachtkundig oogpunt zou het zeer gewenscht zijn dat bij het publiceeren van overlijdensberichten in „De Ster” zoo mogelijk moeders- en vadersnaam werd opgegeven, d.w.z. familie- of achternaam.

Sterft een zuster, dan zou bijvoorbeeld, behalve den naam van haar echtgenoot, haar eigen familienaam opgegeven kunnen worden. In de „Utah-Nederlander”, het weekblad dat te Salt-Lake-City in de Hollandsche taal verschijnt, en geredigeerd wordt door Ouderling Wm. J. De Brij, worden vijf-jaarlijksche lijsten gepubliceerd van in „De Ster” voorkomende overlijdensberichten. Nu blijkt het hebben van „verwante” familienamen een heel belangrijke zaak bij het onderzoek of werkelijk verwante familietakken allebei leden van de Kerk hebben. Juist dezer dagen hadden wij daarvan een treffend voorbeeld, toen namelijk bleek dat twee families juist in de vrouwelijke linie verwant waren.”

Wij hebben dit schrijven in zijn geheel overgenomen, om onzen leden duidelijk te maken wat bedoeld wordt. Weliswaar is het het werk van de zendelingen te zorgen dat geregeld de namen van hen die overlijden ter kennisse komen van de redactie van ons tijdschrift, maar aangezien de noodige gegevens daarvan in vele gevallen door de achtergebleven familie-betrekkingen zelve worden geleverd, zoo achten wij het niet ondienstig onze lezers daarvan op de hoogte te brengen, met verzoek in het vervolg bij zoodanig voorkomende gelegenheden er voor te willen zorgen dat behalve de naam van den betrokken overledene, als deze overledene namelijk een volwassen persoon was, er bij te willen vermelden, evenals zulks met een kind ook gebeurt, wat de namen waren van vader en moeder.

INHOUD:

De wijsgeerige basis van het „Mormonisme” . . . Blz. 321	Herdenk den meester . Blz. 334
Gezaghebbende dienaars „ 329	Zalig zijn de reinen v. hart „ 334
Wat zullen zij zien in uw huis? . . . „ 332	Rectificatie . . . „ 335
Levenswoorden . . . „ 334	Aangekomen . . . „ 335
	Betreffende overlijdens- berichten . . . „ 336

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending,
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.